

Δεν πήραμε τίποτα

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ Σκάλα ανέβασε «Το Γεύμα» της Λείας Βιτάλη το 2003. Η βιαιότητα και η επίμονη ένταση στη γραφή της ήταν εμφανείς σ' εκείνο το έργο. Το «Ροσμπίφ» φέρει τα ίδια χαρακτηριστικά, αλλά στη θέση μιας αποφασιστικής τομής στη σύγχρονη πραγματικότητα («Το Γεύμα») η συγγραφέας επιχειρεί τομή στο μύθο της Κλυταιμνήστρας. Το 'χει η φετινή χρονιά, οι παραστάσεις που ανέβηκαν στις κυπριακές σκηνές δεν άφησαν ήσυχους το Λάιο, την Ιοκάστη, τον Αγαμέμνονα, την Ιφιγένεια, κ.ά.

Θα αναγκαστώ να επαναλάβω τον εαυτό μου, απλώς επειδή δεν βρίσκω καλύτερη διατύπωση. Όταν ένας σύγχρονος συγγραφέας δεν έχει να δώσει κάτι στο αρχαίο κείμενο/μύθο, με το οποίο προσπαθεί να μπει σε διάλογο/συνδιαλλαγή, τότε δεν θα πάρει τίποτα.

Ούτε εμείς δε πήραμε τίποτα από το «Ροσμπίφ» της Λείας Βιτάλη. Αναρωτιέμαι και δεν βρίσκω απάντηση γιατί το Θέατρο Σκάλα και ο σκηνοθέτης της παράστασης, Βαρνάβας Κυριαζής, γοητεύτηκαν απ' αυτό το κείμενο. Η συγγραφέας διαλύει το αρχέτυπο χωρίς να έχει την ικανότητα να συνθέσει κάτι από τα συντρίμια. Υπάρχει φοβερή ένταση στην παράστασ, η οποία προ-

«Ροσμπίφ (Ο δισταγμός της Κλυταιμνήστρας πριν απ' τον φόνο)» της Λείας Βιτάλη από το Θέατρο Σκάλα.

Σκηνοθεσία: Βαρνάβας Κυριαζής. Σκηνικά-κοστούμια: Πάμπος Μίχλης. Μουσική-Ηχητικά εφφέ- Στίχοι: Λάρκος Λάρκου. Παίζουν: Μόνικα Μελέκη, Λώρης Λοιζίδης, Χάρις Πισουρίου, Αννίτα Τερζή, Ζάχος Παπαπέτρου, Παναγιώτης Λεωνίδου

έρχεται από το κείμενο, αλλά δεν δικαιολογείται, όπως δεν δικαιολογείται στο κείμενο. Ο ευσυνειδητος επαγγελματισμός και πατριωτισμός της πρωταγωνίστριας Μόνικας Μελέκη πάει χαμένος. Χάνεται χωρίς αποτέλεσμα και το τραγούδι του Λάρκου Λάρκου, άξιο ν' ακουστεί σε καλύτερες συνθήκες. Το σκηνικό του Πάμπου Μίχλη έχει μια αυτόνομη θεατρικότητα, τα βαριά ξύλινα αντικείμενα, η άμαξα που μετατρέπεται σε τελετουργικό τραπέζι προσθέτουν στο θέαμα, αλλά όχι στη δράση.

Λάθος επένδυση. Λάθος επιλογή. Κι αν φανώ αυθαίρετη, δεν δύναμαι να επιχειρηματολογήσω για κάτι που το θεωρώ προφανές.

NONA ΜΟΛΕΣΚΗ